

ny Skarbu Państwa. W wyjątkowych przypadkach, gdy umundurowanie zostało zniszczone przy wykonywaniu zadań służbowych bez winy pracownika, Komendant Główny Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” może zezwolić na bezpłatne wydanie umundurowania lub jego części.

3. W razie zwolnienia pracownika z jego winy lub na własną prośbę pracownik zatrzymuje umundurowanie, jednak obowiązany jest uiścić opłatę za pełną wartość (100%) umundurowania z odliczeniem proporcjonalnej części kosztu za czas dotychczasowego zużycia. W przypadku gdy pracownik zostaje przeniesiony do innej instytucji bądź też zwolniony na skutek zmian etatowych lub nieprzydatności do pracy zatrzymuje on umundurowanie bez obowiązku jakiegokolwiek opłaty, jeżeli w myśl niniejszego rozporządzenia uiścił już 50% kosztów lub otrzymał je bezpłatnie.

4. W razie przejścia na emeryturę lub w razie śmierci pracownika umundurowanie nie podlega zwrotowi.

5. Umundurowanie przechodzące na własność pracownika w myśl ust. 1, 3 i 4 powinno być przed przekazaniem pozbawione oznak służbowych.

§ 6. Krój i barwę umundurowania oraz oznak służbowych określi Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 7. Normy wyposażenia i czasokres używalności ustali Prezes Rady Ministrów na wniosek Komendanta Głównego Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”.

§ 8. Władze służbowe wydające umundurowanie prowadzić będą gospodarkę mundurową, a w szczególności ewidencję, według wzoru i przepisów wydanych przez Ministra Finansów.

§ 9. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

74

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU DROGOWEGO I LOTNICZEGO

z dnia 27 lutego 1952 r.

w sprawie opłat za zezwolenia na wykonywanie publicznego transportu drogowego.

Na podstawie art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o transporcie drogowym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 26) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Paragrafy powołane w niniejszym rozporządzeniu w nawiasie bez bliższego określenia oznaczają paragrafy rozporządzenia Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 27 listopada 1951 r. w sprawie udzielania zezwoleń na publiczny transport drogowy (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 442). Paragrafy powołane bez nawiasu oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Zezwoleniami w rozumieniu rozporządzenia są zezwolenia na wykonywanie publicznego transportu drogowego, udzielane na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o transporcie drogowym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 26).

§ 2. 1. Podstawę obliczenia opłaty za zezwolenie stanowi rodzaj, ładowność i ilość pojazdów objętych zezwoleniem.

2. Opłatę pobiera się również od każdego pojazdu wpisanego dodatkowo do zezwolenia, z wyjątkiem przypadku, gdy równocześnie skreśla się z niego inny pojazd podlegający takiej samej lub większej opłacie.

3. Opłaty wniesionej od pojazdu skreślonego z zezwolenia bez równoczesnej zamiany na inny pojazd, jak też różnicy opłaty, wynikającej z różnicy ładowności pojazdów zamienionych, nie zwraca się.

§ 3. 1. Opłaty za zezwolenia pobiera się w następującej wysokości:

	zł
1) od autobusu lub przyczepy autobusowej (§ 3 ust. 1 pkt 1 lit. a) i b) oraz pkt 2 lit. a)	800
2) od taksówki samochodowej (§ 3 ust. 1 pkt 2 lit. b)	400
3) od dorożki samochodowej (§ 3 ust. 1 pkt 2 lit. c)	500
4) od taksówki konnej (§ 3 ust. 1 pkt 2 lit. d)	300
5) od dorożki konnej (§ 3 ust. 1 pkt 2 lit. e)	400
6) od samochodu ciężarowego, przyczepy lub naczepy ciężarowej do 2,5 ton ładowności łącznie (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. a)	400
7) od samochodu ciężarowego, przyczepy lub naczepy ciężarowej powyżej 2,5 ton do 4 ton ładowności łącznie (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. a)	500

8) od samochodu ciężarowego, przyczepy lub naczepy ciężarowej powyżej 4 ton ładowności (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. a)	750
9) od taksówki bagażowej (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. b) lub przyczepy bagażowej (§ 3 ust. 2)	300
10) od dorożki bagażowej (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. c)	400
11) od platformy dwukonnej (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. d)	350
12) od platformy jednokonnej (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. d)	250
13) od furgonu (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. d)	150
14) od innego pojazdu konnego niż wymienione wyżej (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. d)	200

2. Od spółdzielni pracy transportowej nie pobiera się opłat za zezwolenia.

3. Za zezwolenia na nieregularny transport drogowy na obszarze większym od jednego powiatu pobiera się dopłatę do opłaty określonej w ust. 1 w wysokości:

- 1) 25% stawki zasadniczej przy zezwoleniu wydanym na obszar 2—3 powiatów,
- 2) 60% stawki zasadniczej przy zezwoleniu wydanym na obszar 4—5 powiatów,
- 3) 100% stawki zasadniczej przy zezwoleniu wydanym na obszar ponad 5 powiatów.

Obszary m. st. Warszawy i m. Łodzi liczy się każdy za 2 powiaty.

4. Od ciągników (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. a) nie pobiera się opłat za zezwolenia.

§ 4. Opłaty za zezwolenia od rolników trudniących się transportem ubocznie w ustalonych w zezwoleniu okresach (§ 11 ust. 2) pobiera się w połowie wysokości określonej w § 3 ust. 1 pkt 11, 12 i 14 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego w porozumieniu z Ministrem Finansów może przyznawać na określony czas ulgi w opłatach dla określonych grup przedsiębiorców, obszarów wykonywania transportu lub rodzajów zezwoleń (§ 3).

§ 6. Opłaty za zezwolenia, o których mowa w § 3 i 4 niniejszego rozporządzenia, uiszczą się znaczkami skarbowymi bądź gotówką według przepisów dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. z 1951 r. Nr 9, poz. 73), przepisu art. 29 dekretu z dnia

26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) oraz § 61 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7 września 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 362).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 22 stycznia 1952 r.

Minister Transportu Drogowego i Lotniczego:
w z. J. Burgin

75

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 10 grudnia 1951 r.

zmieniające rozporządzenie o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnymi.

Na podstawie art 8 lit. a), b), d), e) i g) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343, z 1934 r. Nr 110, poz. 977, z 1939 r. Nr 54, poz. 342, z 1946 r. Nr 5, poz. 44 i z 1949 r. Nr 42, poz. 311) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Opieki Społecznej z dnia 10 grudnia 1936 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnymi (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 643 i z 1937 r. Nr 49, poz. 378) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 21 otrzymuje brzmienie:

„§ 21. (1) Nie uspołecznione sklepy (jatkki) z mięsem końskim oraz z przetworami z mięsa końskiego lub z domieszką mięsa końskiego powinny mieścić się oddzielnie i być oznaczone wyraźnym napisem „sprzedaż mięsa końskiego” i rysunkiem głowy konia. W sklepach tych nie wolno sprzedawać mięsa i przetworów z mięsa innego rodzaju.

(2) Sprzedaż mięsa końskiego oraz przetworów z mięsa końskiego lub z domieszką mięsa końskiego w uspołecznionych sklepach (jatkach) powinna odbywać się w specjalnie wydzielonej na ten cel części sklepu (jatkki) oznaczonej wyraźnym napisem „sprzedaż mięsa końskiego”.

(3) Wszelkie przetwory z mięsa końskiego lub z domieszką mięsa końskiego powinny być oznaczone wyraźnym napisem „z mięsa końskiego”, wybitym na plombie.

(4) Przetwory z mięsa końskiego mogą być wyrabiane tylko w specjalnie na ten cel przeznaczonych przetwórnich uspołecznionych lub w wydzielonych częściach innych uspołecznionych przetwórnich.”

2) w § 41 ust. 2 skreśla się pkt 1 lit. b) i pkt 2 lit. b).

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: J. Sztachelski

76

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 5 lutego 1952 r.

w sprawie cen za lekarstwa i środki opatrunkowe wydawane ubezpieczonym.

Na podstawie art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) w brzmieniu dekretu z dnia 29 marca 1951 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 138) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ceny za lekarstwa wydawane ubezpieczonym ustala się w wysokości 10% obowiązujących cen aptecznych. Ceny obliczone w powyższy sposób w ułamkach grosza zaokrągla się do 1 gr.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy opakowań, w których lekarstwa są wydawane. Za opakowania te ubezpieczeni opłacają obowiązujące ceny apteczne.

§ 2. Ubezpieczeni za wydawane im środki opatrunkowe opłacają obowiązujące ceny apteczne.

§ 3. 1. Ubezpieczeni, pobierający renty z tytułu ubezpieczenia społecznego bądź pobierający zaopatrze-

nia emerytalne i nie zatrudnieni zarobkowo, otrzymują lekarstwa bezpłatnie.

2. Przepis § 1 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Ubezpieczeni nie opłacają cen za lekarstwa i środki opatrunkowe dostarczone im w związku z wykonaniem zabiegu leczniczego.

§ 5. Uchyła się rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 29 marca 1951 r. w sprawie cen za lekarstwa i środki opatrunkowe wydawane ubezpieczonym (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 139).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 20 lutego 1952 r.

Minister Zdrowia: J. Sztachelski

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw P. R. M. (Warszawa, ul. Bracka 20a) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedm. 46/48. Administracja: Administracja Wydawnictw P. R. M. ul. Bracka 20a.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Drukarni Stołecznych Zakładów Graficznych Nr 7 w Warszawie, ul. Nowowiejska 6.